

Μιχάλης Τσιλίμος Η Κοινότητα θα συνεχίσει να παίζει καθοριστικό ρόλο για το μέλλον της παροικίας

Ο Μιχάλης Τσιλίμος μετανάστευσε το 1970 από την Χίο στην Αυστραλία. Εργάστηκε σκληρά στη νέα του πατρίδα και συμμετείχε ενεργά στα κοινά και τους κοινωνικούς αγώνες των Αυστραλών εργαζομένων και της ελληνικής παροικίας. Δραστηριοποιείται μέσα από την Ελληνική Ορθόδοξη Κοινότητα στην οποία είναι επί σειρά ετών Γραμματέας. Είναι παντρεμένος με την Σούλα Βασιλειάδη (Γεν. Κρύα Βρύση Γιαννιτών) με την οποία έχει αποκτήσει δύο παιδιά και δύο εγγονούλες. Με τη σύζυγο του γνωρίστηκε το 1994 στον «Άτλαντα». Σε κρίσιμες συγκυρίες βγήκε από τις «προδιαγραφές» του πήρε τις δύσκολες αποφάσεις... Στην σημερινή αποκλειστική του συνέντευξη στον «Κόσμο» μιλάει για τις ζωές του στην Αυστραλία, τα χρόνια του «Άτλαντα», την σχέση του με την Ελληνική Ορθόδοξη Κοινότητα ΝΝΟ και τον πρόεδρο της αλλά και τις ελπίδες του για το μέλλον.

Συνέντευξη, φωτο: Γιάννης Δραμιτινός

Από αριστερά: Η Πρόεδρος του Ελληνικού Φεστιβάλ Σίδνεϊ Νία Καρτέρη, ο Πρόεδρος της Ελληνικής Ορθόδοξης Κοινότητας ΝΝΟ, Χάρη Δανάλης και ο Γραμματέας της Ελληνικής Ορθόδοξης Κοινότητας Μιχάλης Τσιλίμος κατά την πρόσφατη συνάντησή τους με τον Υπουργό Πολύπολιτισμού της ΝΝΟ, Ρέι Γουίλιαμς
Φωτό απέναντι σελίδα: Ο Γραμματέας της Ελληνικής Ορθόδοξης Κοινότητας Μιχάλης Τσιλίμος

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Κατάγομαι από τη Χίο. Γεννήθηκα στη Χίο, μεγάλωσα στη Χίο. Όταν τελείωσα το γυμνάσιο η μόνη επιλογή ήταν να πάμε στα καράβια. Ο πατέρας μου ήταν χρόνια ναυτικός, είχε ζήσει δύο ναυάγια και δεν ήθελε επ' ουδενί λόγο να πάμε στα καράβια. Η λύση ήταν να φύγουμε για Αυστραλία. Είχε κάποιους συγγενείς εδώ ο πατέρας μου. Έγινε η πρόσκληση και τον Οκτώβρη του 1970 φτάσαμε στην Αυστραλία. Εκείνα τα χρόνια ήτανε πάρα πολύ δύσκολα. Οι συνθήκες ήταν διαφορετικές. Όλοι μπορέσαμε και βρήκαμε δουλειά σχεδόν τη δεύτερη μέρα. Δούλεψα στα κοντράτα πιστολέτο και φτυάρι για μερικούς μήνες. Μετά άρχισαν τα εργοστάσια. Ήμασταν μεγάλη οικογένεια, τέσσερα αδέρφια, πατέρας και μάνα. Μπαίναν τέσσερις γουέτζες στο σπίτι και σχεδόν σε δύο χρόνια καταφέραμε να βάλουμε κάποιο ντεπόζιτο και να πάρουμε σπίτι. Σε αυτά τα δύο χρόνια είχαμε την ατυχία να χάσουμε τον πατέρα μου που σκοτώθηκε σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Μια δύσκολη περίοδος, με μια μάνα

που ήταν 42 χρονών κι ένα αδερφό μικρό που ήταν επτά χρονών. Χρειαζόταν μεγάλο πείσμα για να μπορέσεις να προχωρήσεις.

Ο ΑΤΛΑΝΤΑΣ

Ευτυχώς είχα γνωρίσει τον «Άτλαντα» και μέσα σε έξι μήνες ήμουν στο συμβούλιο της νεολαίας Λαμπράκη. Μέχρι τότε είχα μια μικρή επαφή με κάποιους από την Ελλάδα, στη Χίο. Ήταν μια περίοδος που γινόταν μαθητικές διαδηλώσεις αλλά μέχρι τότε δεν ήμουν πολιτικοποιημένος. Όταν πήγα στον «Άτλαντα» στο Κράουν Στριτ, στο Σίτι και ανέβηκα πρώτη φορά πάνω είχε πάρα πολύ κόσμο, τύπωναν φυλλάδια, εφημερίδες... Τα επαναστατικά τραγούδια κυριαρχούσαν παντού... Ήρθε και ο Θεοδωράκης και πήγαμε στη συναυλία του. Αυτό ήταν το φυτίλι που άναψε, δέθηκα με το κίνημα από τότε... Πρώτα μπήκα στο συμβούλιο της νεολαίας, αργότερα έγινα γραμματέας στον «Άτλαντα»...

Το 1974 πήγα και γω στο λιμάνι, λιμενεργάτης... εκεί δέθηκα και με το ταξικό κίνημα. Δεν ήθελε

και πολύ καθώς ήμουν οργανωμένος στο τότε σοσιαλιστικό κόμμα που υπήρχε εδώ... Το 68 διασπάστηκε το κομμουνιστικό κόμμα και οι αναθεωρητές παρέμειναν μαζί του ενώ η άλλη μερίδα, οι μαρξιστές λενινιστές, οι ορθόδοξοι κομμουνιστές έφυγαν. Μπήκα στο κόμμα και σε λίγο καιρό έγινα και αντιπρόσωπος του συνδικάτου στο λιμάνι. Στο λιμάνι έμεινα 20 χρόνια...

ΧΟΥΝΤΑ ΚΑΙ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Επί χούντας, δεν ήταν πάρα πολλοί που ανέβαιναν στον «Άτλαντα». Η μάνα μου είχε έναν αδερφό εδώ πέρα και μου έλεγε Μιχάλη, μην ανακατεύεσαι γιατί θα βρεις το μπελά σου. Υπήρχε μια τρομοκρατία. Έπαιξε ρόλο και το προξενείο. Υπήρχαν πολλοί που ήταν χαφιέδες. Ότι γινότανε δεν το ήξερε μόνο το προξενείο. Όταν κάναμε διαδηλώσεις, και αυτό γινόταν σε βδομαδιατική βάση έξω από το προξενείο, η αστυνομία μας φώναζε όλους με τα μικρά μας ονόματα. Ήξεραν ποιος είναι ο Μιχάλης, ποιος είναι ο Γιάννης, ποιος είναι ο